

3 měsíce. Za účelem doplnění pozemkové knihy má se především u reálného soudu vymoci, aby pozemek do knihy pozemkové byl zapsán (rozh. ze dne 26. června 1872 č. 6.493 sb. »Gl. U.« č. 4644), načež reální soud předloží spisy vrchnímu zemskému soudu ku zavedení opravného řízení (rozh. ze dne 4. dubna 1872 č. 3.326, sb. »Gl. U.« č. 4.556). Aby nemovitost do pozemkové knihy zapsána byla, stačí dle rozh. ze dne 22. září 1873 č. 10.282, sb. »Gl. U.« č. 5.863 stvrzení obecního úřadu, že žadatel nemovitost skutečně drží. Byla-li nemovitost do knihy pozemkové nově zanesená statkem veřejným a jde-li z notorických nebo hodnověrným způsobem osvědčených okolností na jevo, že třetím osobám nepřisluší k této nemovitosti žádné věcné právo, může se vrchní zemský soud usnésti, že řízení opravné má odpadnouti. Vrchní zemský soud ustanoví pak zároveň den, kterým doplnění nabude účinků knihovního zápisu (§ 20 jmen. z.).

Knihy železniční viz čl. Dráhy odst. C.

Knížky pracovní viz čl. Dělníci odst. VIII.

Kodícil.

I. Pojem.

Kodícily byly původně dřevěné, voskem potažené psací desky, kterých se užívalo jako listů, zápisníkův a p. Na takových deskách byla u starých Římanů dědici (fiduciářovi) sdělována fideikomisní prohlášení, která jako taková žádné zvláštní formy nevyžadovala. Kodícily byla tedy jakékoli formy postrádající poslední pořizení, která vedle testamentu nebo bez tohoto se vyskytovala (testamentární a intestátní kodícily); prvnější považovaly se za části testamentu. Rozeznávaly se též codicilli testamento confirmati a non confirmati, dle toho byly-li v testamentu potvrzeny čili nic. Zůstavitel mohl také více vedle sebe platících kodícilů zříditi; později zřízený kodícil nezrušoval dřívější ipso jure, nýbrž pouze na základě výslovného vyjádření zůstavitelova. Týž mohl ku svému testamentu připojiti kodícilární doložku t. j. vyjádření, že jeho poslední vůle má míti aspoň platnost kodícilu, kdyby jako testament platiti nemohla. Tato ustanovení římského práva byla jen z části přijata občanským zákoníkem; tento definuje totiž kodícily jako poslední pořizení, která neobsahují ustanovení dědice, nýbrž toliko jiná opatření (§ 553 o. o. z.). Právě jako v římském právu může i dle o. o. z. více kodícilů vedle sebe býti zřízeno, aniž by se pozdějším kodícilem zrušoval dřívější, leč by snad dřívější kodícil pozdějšímu odporoval (§ 714 o. o. z.). Naproti tomu nezná o. o. z. doložky kodícilární. Konečně není dle rakouského práva kodícil jedním bezforemným, jako ve právu římském, nýbrž předpisy, které platí pro formu testamentu, platí též pro kodícil.

II. Právní účinek kodícilů na zřízený testament.

1. Kodícil může býti zřízen vedle testamentu neb bez tohoto, dále zároveň s testamentem před nebo po tomto.

2. Otázka, zda dřívější kodícil zrušuje se pozdějším testamentem, jest sporná. Zeiller (Comment. sv. 2, str. 690), Nippel (Vysv. sv. 4, str. 424) a Fügler (Děd. pr. sv. 2, str. 297) vyslovují se záporně; Winiwarter (Obč. pr., sv. 3, str. 257), Stubenrauch (Com. k obč. z. I. sv., II. od., str. 918) a Unger (Děd. pr. str. 271, pozn. 7) odpovídají kladně, neboť dle § 713 o. o. z. zrušuje pozdější testament nejen dřívější ustanovení dědice, nýbrž též všechna jiná nařízení, a při tom jest prý přece lhostejno, zda-li